

עין משפט
גר מצוה

כה:

הישן תחת המטה פרק שני סוכה

מסורת הש"ס

בא מי"א פ"ו מהל' קרבן
פסק הלכה ג סמנ
ע"ש ר"ד:
בב ב ג מי"א פ"ד מהל'
אלב הלכה ט סמנ
ע"ש דרכנו ג טושי"ע ח"ח
מ"א לח טושי"ע ח"ח פ"י
י"ד פ"י ט"ז טושי"ע א ופ"י
שפת טעף ח'
בב ד מי"א פ"ו מהלכות
סוכה הלכה ג סמנ
ע"ש מג טושי"ע ח"ח פ"י
תורת טעף ח':
ל' ח"ה ט"ז טושי"ע ט"ז
טעף ו':
א"א ו ט"ז ו"ב ט"ז סט:
לב ז ט"ז פ"ו מהל'
תפלה סמנ ע"ש ט"ז
טושי"ע ח"ח פ"י ק"ק טעף
ל' ט"ז ח"ח פ"י לח':
ל' ח"ח פ"י פ"ד מהלכות
תפילין הלכה ג סמנ
ע"ש מג טושי"ע ח"ח פ"י טען
לח טעף ז:

מישאל ואצפן היו. וא"ת ולמאן דאמר פרק ד' מימות
(פסחין דף נב.) דשריפה ממש הו"ל שגפרו גופיהו
וכן נמי דריש בצורת הכינה אקרא דומאלל אש אותם אמאי נטמאו
וי"ל דשמא שלגן היתה קיימת כאלו נשרפו על גבי קטנולא כדאמר
פרק המפלת (נדף דף כו:) מתן שגפרך
ושלגו קיימת תמל: **שחל** שביעי
שלהן בערב הפסח. מכאן קשה
למא דל"ר לוי בשילהי הניזקין (גיטין
דף ט. וסו. ח' פ"שיות נאמרו בנאמו
יוס שהוקס המשכן וקא חשיב פשט
טמאים ופירש טס נקוטו' ויהי
אנשים אשר היו טמאים לנפש וגו'
ולא יתכן כדמוכח הכא שיהיה בערב
הפסח והמשכן הוקס בלחד ניטון
ואפילו לר"ע לא יתכן לפי הספרים
גדרקין בפסחים פ"ב האשה (דף ס.)
רכ סנה ל"ב כר"ע דאמר מישאל
ואצפן היו שמל שביעי שלהן להיות
בערב הפסח ומיהו אותה גירסא לתא
אלא ר' יצחק גרס התם ונראה לפרש
פשט טמאים דשרך ונבלה חב חנה
ונדה לפי שהולרכו ליהוה על עומלח
מקדש וקדשיו: **משום** רבא טמא
זמן חיובא. ואין להקשות מהא
גדרקין גריש טבול יוס (בגומים
דף ק. וסו.) דהולך לטחוט את פסחו
מטמא למת מלוא מולאחוטו אפי'
לאחר חלות דמת מלוא שאני והא
דדייק הכא מצרייתא דקתני למת
מלוא נטמאו לא מת מלוא ממש אלא
לומר לקרובים כדפירש בקונטרס
ולאחר חלות הוא דלתי מטמא
דקתני התם אמרת לא יטמא אבל
קודם חלות יטמא דקדאמרינן התם
ציוסק הכהן שמתה אשמו בערב
הפסח ונמנו אחיו כהניס ועמאווה
נעל כנמו אלב קשה (לר"כ) דאמר
התם אידי ואידי לאחר חלות כאן
קודם שחטו חרקי עליו כאן לאחר
שחטו חרקי עליו אלמא מטמא
לקרובים אפי' היכא דמטא זמנו
חיובא (ו) זמן הפסח מאחר שלא שחטו
חרקי עליו ואין לומר דהיא גופא
ילמינן מתתן דפטור מק"ש דלנלמא
שאני ק"ש דלית ביה כרת דקאמר
הכא ולא אחי מיניה פסח דליכא
כרת ומטאי זמן חיובא: **איך** שפחה
א"א בחופה. משמע מכאן דאס
יח חתן מחופתו אפי' כלתו עמו
והולכס לאלבל צבית אחר דאין

רבינו הגאון

ר' יהודה אומר מישאל
ואצפן היו שנשא נרב
ואביהווא, ר' יצחק אומר
אם נושאי ארונו של יוסף
היו, יכולין היו ליהוה,
ואם מישאל ואצפן היו,
יכולין היו ליהוה, אלא
לכובדו מה מצוה הו', וכל
שביעי שלהן להיות ערב
הפסח, שנא ולא יכלו
לעשות הפסח ביום ההוא,
ככלל הפסח המצוה
פטור מן המצוה האחרת.
והשני צריכא לו וזו דאי
אשמעין גבי פסח כו',
אמר רב ודבר ששביעי דרב
אלב חיוב בסוכה, ולא
דמי למצטער דהוא פטור
מן הסוכה. ח"ד חתן וכל
השושבינין וכל בני חופה
שחרין מן התפילין, וכל
מצות האמורות בתורה,
וחייבין בקריה שמה.

מישאל ואצפן היו. וא"ת ולמאן דאמר פרק ד' מימות
(פסחין דף נב.) דשריפה ממש הו"ל שגפרו גופיהו
וכן נמי דריש בצורת הכינה אקרא דומאלל אש אותם אמאי נטמאו
וי"ל דשמא שלגן היתה קיימת כאלו נשרפו על גבי קטנולא כדאמר
פרק המפלת (נדף דף כו:) מתן שגפרך
ושלגו קיימת תמל: **שחל** שביעי
שלהן בערב הפסח. מכאן קשה
למא דל"ר לוי בשילהי הניזקין (גיטין
דף ט. וסו. ח' פ"שיות נאמרו בנאמו
יוס שהוקס המשכן וקא חשיב פשט
טמאים ופירש טס נקוטו' ויהי
אנשים אשר היו טמאים לנפש וגו'
ולא יתכן כדמוכח הכא שיהיה בערב
הפסח והמשכן הוקס בלחד ניטון
ואפילו לר"ע לא יתכן לפי הספרים
גדרקין בפסחים פ"ב האשה (דף ס.)
רכ סנה ל"ב כר"ע דאמר מישאל
ואצפן היו שמל שביעי שלהן להיות
בערב הפסח ומיהו אותה גירסא לתא
אלא ר' יצחק גרס התם ונראה לפרש
פשט טמאים דשרך ונבלה חב חנה
ונדה לפי שהולרכו ליהוה על עומלח
מקדש וקדשיו: **משום** רבא טמא
זמן חיובא. ואין להקשות מהא
גדרקין גריש טבול יוס (בגומים
דף ק. וסו.) דהולך לטחוט את פסחו
מטמא למת מלוא מולאחוטו אפי'
לאחר חלות דמת מלוא שאני והא
דדייק הכא מצרייתא דקתני למת
מלוא נטמאו לא מת מלוא ממש אלא
לומר לקרובים כדפירש בקונטרס
ולאחר חלות הוא דלתי מטמא
דקתני התם אמרת לא יטמא אבל
קודם חלות יטמא דקדאמרינן התם
ציוסק הכהן שמתה אשמו בערב
הפסח ונמנו אחיו כהניס ועמאווה
נעל כנמו אלב קשה (לר"כ) דאמר
התם אידי ואידי לאחר חלות כאן
קודם שחטו חרקי עליו כאן לאחר
שחטו חרקי עליו אלמא מטמא
לקרובים אפי' היכא דמטא זמנו
חיובא (ו) זמן הפסח מאחר שלא שחטו
חרקי עליו ואין לומר דהיא גופא
ילמינן מתתן דפטור מק"ש דלנלמא
שאני ק"ש דלית ביה כרת דקאמר
הכא ולא אחי מיניה פסח דליכא
כרת ומטאי זמן חיובא: **איך** שפחה
א"א בחופה. משמע מכאן דאס
יח חתן מחופתו אפי' כלתו עמו
והולכס לאלבל צבית אחר דאין

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואצפן** היו שנטמאו
בנרב ואביהווא ר' יצחק אומר אם נושאי ארונו של יוסף היו יכולין
היו ליהוה ואם מישאל ואצפן היו יכולין היו ליהוה כדאמר ר"ע
עמאי תם מלוא היו שחל שביעי שלגן לסיחם בערב פסח כדאמר ר"ע
יכלו וגו': ואם נושאי ארונו של
יוסף או מישאל ואצפן היו יכולין
היו ליהוה. שהרי בלחד ניטון
הוקס המשכן ושני לו שרף אלעזר
את הפרה שזיו על טמאי מת שבהן
לעשות פסחיהו נטרהה כדאמר
במשכת גיטין (דף נד. ט.) שמנה פשיות
נאמרו ביום שהוקס המשכן ופרה
אלומה אחת מהן ובלחד ניטון הוקס
המשכן והוא ח' למלאים כדקיימא
לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר
עשרות וכו מתו נרב ואביהווא הלך
מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליהוה
וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו
של יוסף נמי כבר עברו עליהם
עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו
משחמו בחר חורב נראש חדש סיון
כדכתיב (שמות יט.) ביום הזה בלא
מדבר סיני ולא נטעו משם עד
עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב
ויהי בשנה השמינית נחדש השני בעשרים
נחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו
מהר ה': **עמאי** מס מלוא. לאו נמי
מלוא דווקא קאמר דאפי' מתייהו נמי
מת מלוא קרי להי דמלוא להתעסק
בהן כגון האמורים נפרשת כהניס
(ויקרא כא) "שהכהן מטמא זו: **שחל**
שביעי שלגן. וש"ע דחו לאורתא
לא אישחרו דקסר אין שחטין
וחרקין על טמא שרך. מכל מקום
שמעינן מיניה דעוסק במלוא פטור
מן המלוא שהרי נטמאו צמתייהו
שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי
שטומאה זו מעכב על ידס אכילת
פסחיהו אלמא מלוא קלה הנאה
ליך איך לר"ך לדחמה מפני חמורה
העמידה לנח: **דלא מטא זמן חיובא**.
כשנטמאו עדיין לא הגיע זמן אכילת
פסח: אלב. קריח שמע דמטא זמן
חיובה בתוך החופה והוא ראו לכך
אימא ליהייב: אלב פסח דכרתה הוא
אימא לא. יטמאו צמתייהו וכל שבעה
לפני הפסח: לריכא. לאיכתב ביום
הוא לאשמעינן דנטמאו מוך שבעה
דעוסק במלוא פטור מן המלוא:
מדאמר ליה רחמנא ליהוקאל כו'.

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואצפן** היו שנטמאו
בנרב ואביהווא ר' יצחק אומר אם נושאי ארונו של יוסף היו יכולין
היו ליהוה ואם מישאל ואצפן היו יכולין היו ליהוה כדאמר ר"ע
עמאי תם מלוא היו שחל שביעי שלגן לסיחם בערב פסח כדאמר ר"ע
יכלו וגו': ואם נושאי ארונו של
יוסף או מישאל ואצפן היו יכולין
היו ליהוה. שהרי בלחד ניטון
הוקס המשכן ושני לו שרף אלעזר
את הפרה שזיו על טמאי מת שבהן
לעשות פסחיהו נטרהה כדאמר
במשכת גיטין (דף נד. ט.) שמנה פשיות
נאמרו ביום שהוקס המשכן ופרה
אלומה אחת מהן ובלחד ניטון הוקס
המשכן והוא ח' למלאים כדקיימא
לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר
עשרות וכו מתו נרב ואביהווא הלך
מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליהוה
וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו
של יוסף נמי כבר עברו עליהם
עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו
משחמו בחר חורב נראש חדש סיון
כדכתיב (שמות יט.) ביום הזה בלא
מדבר סיני ולא נטעו משם עד
עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב
ויהי בשנה השמינית נחדש השני בעשרים
נחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו
מהר ה': **עמאי** מס מלוא. לאו נמי
מלוא דווקא קאמר דאפי' מתייהו נמי
מת מלוא קרי להי דמלוא להתעסק
בהן כגון האמורים נפרשת כהניס
(ויקרא כא) "שהכהן מטמא זו: **שחל**
שביעי שלגן. וש"ע דחו לאורתא
לא אישחרו דקסר אין שחטין
וחרקין על טמא שרך. מכל מקום
שמעינן מיניה דעוסק במלוא פטור
מן המלוא שהרי נטמאו צמתייהו
שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי
שטומאה זו מעכב על ידס אכילת
פסחיהו אלמא מלוא קלה הנאה
ליך איך לר"ך לדחמה מפני חמורה
העמידה לנח: **דלא מטא זמן חיובא**.
כשנטמאו עדיין לא הגיע זמן אכילת
פסח: אלב. קריח שמע דמטא זמן
חיובה בתוך החופה והוא ראו לכך
אימא ליהייב: אלב פסח דכרתה הוא
אימא לא. יטמאו צמתייהו וכל שבעה
לפני הפסח: לריכא. לאיכתב ביום
הוא לאשמעינן דנטמאו מוך שבעה
דעוסק במלוא פטור מן המלוא:
מדאמר ליה רחמנא ליהוקאל כו'.

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואצפן** היו שנטמאו
בנרב ואביהווא ר' יצחק אומר אם נושאי ארונו של יוסף היו יכולין
היו ליהוה ואם מישאל ואצפן היו יכולין היו ליהוה כדאמר ר"ע
עמאי תם מלוא היו שחל שביעי שלגן לסיחם בערב פסח כדאמר ר"ע
יכלו וגו': ואם נושאי ארונו של
יוסף או מישאל ואצפן היו יכולין
היו ליהוה. שהרי בלחד ניטון
הוקס המשכן ושני לו שרף אלעזר
את הפרה שזיו על טמאי מת שבהן
לעשות פסחיהו נטרהה כדאמר
במשכת גיטין (דף נד. ט.) שמנה פשיות
נאמרו ביום שהוקס המשכן ופרה
אלומה אחת מהן ובלחד ניטון הוקס
המשכן והוא ח' למלאים כדקיימא
לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר
עשרות וכו מתו נרב ואביהווא הלך
מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליהוה
וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו
של יוסף נמי כבר עברו עליהם
עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו
משחמו בחר חורב נראש חדש סיון
כדכתיב (שמות יט.) ביום הזה בלא
מדבר סיני ולא נטעו משם עד
עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב
ויהי בשנה השמינית נחדש השני בעשרים
נחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו
מהר ה': **עמאי** מס מלוא. לאו נמי
מלוא דווקא קאמר דאפי' מתייהו נמי
מת מלוא קרי להי דמלוא להתעסק
בהן כגון האמורים נפרשת כהניס
(ויקרא כא) "שהכהן מטמא זו: **שחל**
שביעי שלגן. וש"ע דחו לאורתא
לא אישחרו דקסר אין שחטין
וחרקין על טמא שרך. מכל מקום
שמעינן מיניה דעוסק במלוא פטור
מן המלוא שהרי נטמאו צמתייהו
שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי
שטומאה זו מעכב על ידס אכילת
פסחיהו אלמא מלוא קלה הנאה
ליך איך לר"ך לדחמה מפני חמורה
העמידה לנח: **דלא מטא זמן חיובא**.
כשנטמאו עדיין לא הגיע זמן אכילת
פסח: אלב. קריח שמע דמטא זמן
חיובה בתוך החופה והוא ראו לכך
אימא ליהייב: אלב פסח דכרתה הוא
אימא לא. יטמאו צמתייהו וכל שבעה
לפני הפסח: לריכא. לאיכתב ביום
הוא לאשמעינן דנטמאו מוך שבעה
דעוסק במלוא פטור מן המלוא:
מדאמר ליה רחמנא ליהוקאל כו'.

177 דהא אנשים אשר היו
טמאים לנפש אדם ולא
יכלו לעשות הפסח ביום
ההוא ויקרבו לפני משה
ולפני אהרן ביום ההוא:
בסדר ט' ו'
2. האנק דם מתיים אבל
לא תעשה פארץ חבוש
עליך ועליך תשים
ורגליך ולא תעשה על
שפת ולחם אנשים לא
תאכל. יחוקאל כו' ו'
3. והפסח חגיגם אבל
וכל שרידים לקנה
והעליות על כל מתים
שק ועל כל ראש קרחה
ושמחה כבאל יחד
ואחריתה ביום מו:
עמוד ח' י

הגרות הב"ח
(6) נ"ב מ"ה דמיא האיל
ואמר רבא מטעמי:
(7) ח"ו ד"ה מטעמי וכו'
אפילו היכא דמטא זמן
חיובא דפסח כג"ל ותיב
זמן הכי חייב:

גליון הש"ס
הש"ס ד"ה שבאי פה
מצוה וכו' שהבית פסא
כו. עין טויה אכן ר"ה דף
טו ע"ב ד"ה חייב אדם:

דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך כמגפה וגו' האנק
דוס מתיס אלב לא תעשה לא תחאבל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדכך שאר אכליס לפי שאני עושה אותך אות ומופת לשראל
שך עתידין למות מתייהו ואין איש תחאבל עליהם אלמא אלב אסור
תפילין: והני מילי ציוס ראשון. דעיקר מררחד חד יומא כדכתיב
ואחריתה כיוס מר: פשיטא. מאי שגא הא משאר מלות דאשמעינן
רב לעיל דאלב חיוב בכל המלוא: **למרא דממילא**. שהסוכה מלעמיה
כגון חמה או יונה או סקרחא בדברים שסובין בהן: **מיבעי** ליה
ליסובי דעסיה. חובה עליו ליישב דעמו למלוא: **למיהודי**. לשמוח:
משום ייחוד. דכתיב סוכה היו עושין כגומותיהו ואין דרך בראה
וישיאה טס לרביס תמיד מפני הטורח ושמה ירד החמן לעשות
לרכי ויסיחד אחר עם הכלה: **לער חסן**. שהמקום לר ופחות
מלות סוכה ומלות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלב בתוך
פטורין מן הפסלה. דכתיב כוונה: ומן הפסולין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: **וחייבין בקריית שטע**. דמלות כוונתה אינו אלב פסוק ראשון ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום

דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך כמגפה וגו' האנק
דוס מתיס אלב לא תעשה לא תחאבל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדכך שאר אכליס לפי שאני עושה אותך אות ומופת לשראל
שך עתידין למות מתייהו ואין איש תחאבל עליהם אלמא אלב אסור
תפילין: והני מילי ציוס ראשון. דעיקר מררחד חד יומא כדכתיב
ואחריתה כיוס מר: פשיטא. מאי שגא הא משאר מלות דאשמעינן
רב לעיל דאלב חיוב בכל המלוא: **למרא דממילא**. שהסוכה מלעמיה
כגון חמה או יונה או סקרחא בדברים שסובין בהן: **מיבעי** ליה
ליסובי דעסיה. חובה עליו ליישב דעמו למלוא: **למיהודי**. לשמוח:
משום ייחוד. דכתיב סוכה היו עושין כגומותיהו ואין דרך בראה
וישיאה טס לרביס תמיד מפני הטורח ושמה ירד החמן לעשות
לרכי ויסיחד אחר עם הכלה: **לער חסן**. שהמקום לר ופחות
מלות סוכה ומלות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלב בתוך
פטורין מן הפסלה. דכתיב כוונה: ומן הפסולין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: **וחייבין בקריית שטע**. דמלות כוונתה אינו אלב פסוק ראשון ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום

דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך כמגפה וגו' האנק
דוס מתיס אלב לא תעשה לא תחאבל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדכך שאר אכליס לפי שאני עושה אותך אות ומופת לשראל
שך עתידין למות מתייהו ואין איש תחאבל עליהם אלמא אלב אסור
תפילין: והני מילי ציוס ראשון. דעיקר מררחד חד יומא כדכתיב
ואחריתה כיוס מר: פשיטא. מאי שגא הא משאר מלות דאשמעינן
רב לעיל דאלב חיוב בכל המלוא: **למרא דממילא**. שהסוכה מלעמיה
כגון חמה או יונה או סקרחא בדברים שסובין בהן: **מיבעי** ליה
ליסובי דעסיה. חובה עליו ליישב דעמו למלוא: **למיהודי**. לשמוח:
משום ייחוד. דכתיב סוכה היו עושין כגומותיהו ואין דרך בראה
וישיאה טס לרביס תמיד מפני הטורח ושמה ירד החמן לעשות
לרכי ויסיחד אחר עם הכלה: **לער חסן**. שהמקום לר ופחות
מלות סוכה ומלות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלב בתוך
פטורין מן הפסלה. דכתיב כוונה: ומן הפסולין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: **וחייבין בקריית שטע**. דמלות כוונתה אינו אלב פסוק ראשון ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום

דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך כמגפה וגו' האנק
דוס מתיס אלב לא תעשה לא תחאבל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדכך שאר אכליס לפי שאני עושה אותך אות ומופת לשראל
שך עתידין למות מתייהו ואין איש תחאבל עליהם אלמא אלב אסור
תפילין: והני מילי ציוס ראשון. דעיקר מררחד חד יומא כדכתיב
ואחריתה כיוס מר: פשיטא. מאי שגא הא משאר מלות דאשמעינן
רב לעיל דאלב חיוב בכל המלוא: **למרא דממילא**. שהסוכה מלעמיה
כגון חמה או יונה או סקרחא בדברים שסובין בהן: **מיבעי** ליה
ליסובי דעסיה. חובה עליו ליישב דעמו למלוא: **למיהודי**. לשמוח:
משום ייחוד. דכתיב סוכה היו עושין כגומותיהו ואין דרך בראה
וישיאה טס לרביס תמיד מפני הטורח ושמה ירד החמן לעשות
לרכי ויסיחד אחר עם הכלה: **לער חסן**. שהמקום לר ופחות
מלות סוכה ומלות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלב בתוך
פטורין מן הפסלה. דכתיב כוונה: ומן הפסולין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: **וחייבין בקריית שטע**. דמלות כוונתה אינו אלב פסוק ראשון ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום

דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך כמגפה וגו' האנק
דוס מתיס אלב לא תעשה לא תחאבל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדכך שאר אכליס לפי שאני עושה אותך אות ומופת לשראל
שך עתידין למות מתייהו ואין איש תחאבל עליהם אלמא אלב אסור
תפילין: והני מילי ציוס ראשון. דעיקר מררחד חד יומא כדכתיב
ואחריתה כיוס מר: פשיטא. מאי שגא הא משאר מלות דאשמעינן
רב לעיל דאלב חיוב בכל המלוא: **למרא דממילא**. שהסוכה מלעמיה
כגון חמה או יונה או סקרחא בדברים שסובין בהן: **מיבעי** ליה
ליסובי דעסיה. חובה עליו ליישב דעמו למלוא: **למיהודי**. לשמוח:
משום ייחוד. דכתיב סוכה היו עושין כגומותיהו ואין דרך בראה
וישיאה טס לרביס תמיד מפני הטורח ושמה ירד החמן לעשות
לרכי ויסיחד אחר עם הכלה: **לער חסן**. שהמקום לר ופחות
מלות סוכה ומלות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלב בתוך
פטורין מן הפסלה. דכתיב כוונה: ומן הפסולין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: **וחייבין בקריית שטע**. דמלות כוונתה אינו אלב פסוק ראשון ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום

דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך כמגפה וגו' האנק
דוס מתיס אלב לא תעשה לא תחאבל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדכך שאר אכליס לפי שאני עושה אותך אות ומופת לשראל
שך עתידין למות מתייהו ואין איש תחאבל עליהם אלמא אלב אסור
תפילין: והני מילי ציוס ראשון. דעיקר מררחד חד יומא כדכתיב
ואחריתה כיוס מר: פשיטא. מאי שגא הא משאר מלות דאשמעינן
רב לעיל דאלב חיוב בכל המלוא: **למרא דממילא**. שהסוכה מלעמיה
כגון חמה או יונה או סקרחא בדברים שסובין בהן: **מיבעי** ליה
ליסובי דעסיה. חובה עליו ליישב דעמו למלוא: **למיהודי**. לשמוח:
משום ייחוד. דכתיב סוכה היו עושין כגומותיהו ואין דרך בראה
וישיאה טס לרביס תמיד מפני הטורח ושמה ירד החמן לעשות
לרכי ויסיחד אחר עם הכלה: **לער חסן**. שהמקום לר ופחות
מלות סוכה ומלות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלב בתוך
פטורין מן הפסלה. דכתיב כוונה: ומן הפסולין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: **וחייבין בקריית שטע**. דמלות כוונתה אינו אלב פסוק ראשון ויכולים ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום